

Szonett az elmúlásról

Kozmosz-legeltetés csupán e pornyi lét?
Élünk. A Léthe fújva szállunk, mint a por,
miként a pillanat faragta füstszobor.
Balettozunk a légben, mint a tollpihék.

Matériámban élve nem vagyok szabad.
Szorong a test az ürbe rántva, és vacog,
s az énemről, miben nagyon magam vagyok,
nem én vagyok, ki dönt, hogy itt meddig marad.

A hit talán segít. De mégsem érted,
hogyan tovább, ha véget ér a léted,
s miért a vég, a végtelenbe lökve?

Miként a sztreccsnadrág, feszeng a testem,
mert testemet kinőtte már a lelkem,
kibújna és a végtelenbe szökne.

Kimondás

Ha bármi már egy szó körébe ér,
absztrakció lesz, kis tömeg fehér,
és attól kezdve semmi súlya nincs.

Megszűnik ez vagy az, meg itt meg ott –
esszenciává, átlaggá fagyott.
Mint zsebben elfelejtve vitt kavics.

Tükör

Pazarló falnyi kellék
mindig sötét szobában.
Abban is egy világ van.
Lehet, hogy már csak emlék

a szék, ha árnya billen,
csak mélység már, csak vázlat,
mely őrzi még a házat
mindennél szellemiben.